minus ſcire ſed tm̄ quantum ipſi quia mortale eſt Secus autē ſi idcirco diſcordat quia videtur ſibi magis ſcd̄m deū et rationē qd̓ ipſe intendit ꝙ qd̓ alij· Et tunc vel non eſt peccatum vel leue niſi tn̄ eſſet nimis ꝑtinax·

De pertinatia·

SI fuit nimis ꝑtinax i ſentētijs ſuis diſcrepās a omuni iudicio ceterorꝫ omuniter eſt venia le ſed piculoſum et inductiuū erroris· Si excuſa- uit vel defēdit pcm̄ omiſſum vt tāꝗ bn̄factū et ſi ſcienter qꝛ mortale ē·

De ſingularitate ſiue ꝑſumptōe nouitatū

SI fecit ſingularitates in ouerſatione vite vl in veſtibus vel in ceremonijs vel alijs ad in- uentionibus peccatū eſt· Et ſi adinuenit aliquam malam oſuetudinem omnia mala exinde ſequentia ei imputantur·

De ſecundo peccato mortali et ſpecie/ bus et filiabus eius Ca· xxiiij·

E inuidia que eſt ſecunduꝫ pcm̄ mortale et ē triſticia d̓ alieno bono inquātū ē dimi- nutiuū ꝓpe excellentie et ſi fit cū oſenſu rationis ē mor- tale niſi eſſet de aliqua re ꝑ ua· ſicut puer inuidet alteri puero· qꝛ pluēs habꝫ fructꝰ

ſi fit ſecundum motum ſenſualitatis et cum diſpli cencia racionis eſt veniale vel nullum etiam de re notabili. Eſt ergo interrogandus penitens ſecun dum ſtatum ſuum de huiuſmodi videlicet. Si pre= latus alteri inuidit de maiori prelatione ꝛ dignita te. Si officialis d' digniori et meliori officio. Si do ctor de maiori ſcientia vel concurſu. Si ſcolaris de acuciori igenio alterius. Si curialis d' maiori acce ptione coram dñc. Si mercator de maiori credito. Si nobilis de maiori honore et reputatione. Si ſpiritualis de maiori deuotione reputatione vel fa ma. Si vicinus d' maiori honore vel familia vel di uicijs. Si mulier demaiori ornatu vel pulcritudine aut d' marito vel filijs et huiuſmodi. Si artifex de artificijs vel de maiori lucro. et ſic dealijs q2 totũ eſt inuidia et peccatum mortale. Si tamẽ quis do let de bonis ꝓximi non ex eo ꝙ ille ea habeat ſed de defectu ſuo ꝙ ſcꝫ ipſe eis caret eſt tamẽ ꝯtẽꝰ ꝓximum illa habere non eſt inuidia. Similiter eti am ſi dolet de bono inimici ex hoc ſoluꝫ quia timet ſibi ex hoc nocumentum venire non proprie perti net ad inuidiam.

De odio.

Odium eſt filia ꝓcedens ex inuidia Vñ inter rogandũ eſt ſi habuit odiũ ad deũ q2 flagel lauit eũ infirmitate vel penuria aut aliqͦ ſibi vel q2 im pediuit eꝰ mala deſideria vel ꝓpt aliã cauſam q2 mor tale eſt. Si habuit odiũ ad ꝓxim deſiderãs malũ eꝰ ſiue ſpũale ſiue tpale vel gaudẽs malo illius et ſi eſt malũ notabile qd' ipe appetit rõe deliberata

moꝛtale ē ſiue malū ſit ĩ pſona vł ĩ fama ł ĩ ſub
ſtantia vł alio modo Secꝰ autē ſi nō ꝯſentit rō vel
ſi quis nō multum damnoſum malū appetat Si do
luit ex eo ꝙ ĩimicꝰ eiꝰ non ſuſtĩet aduerſa ſed
pſpera eius ſemp ĩuidit. Si autē dſiderauit ma
lum alteri puta ĩfirmitatē ĩ bonū eius vt bonus
ppter hoc efficiatur vł ne alijs noceat n̄ ē odiū It
iterrogādū ē hic et iueſtigādū cau te Nā laici om
nē diſplicētiā ſolēt appellare odiū. qđ tn̄ non ē niſi
modo iā dicto Itē odiū qđ hn̄t ꝯt vnū reputāt tm̄
vnū pctm̄ Sȝ nota ꝙ ſic̄ ĩ alijs ſic et ĩ illo quotiēs
reuocādo ĩ iuriā mēte d nouo odiū habuit ad illū
cū ꝯſenſu rōis totiēs peccauit moꝛtaliter Et iō ĩ
terrogādū ē d tpe ĩ qo odiū ĩ eo pſeuerauit ⁊ quō
freqn̄t odiuit. Itē nota ꝙ n̄ opoꝛtȝ immo n̄ dȝ illi
petē veniā d hmōi odio m̄tali niſi illū offēdiſſȝ ver
bis ā alijs modis ab ex̄ qꝛ tūc tenetꝛ veniā petē.

De ſuſurzatione.

DE ſuſurratōne q̄ eſt ponere diſſenſiōȝ ppt ma
lā ĩtētōȝ ĩt amicos vł ꝯſanguineos de vno
dicēs mala alteri ⁊ econtra vł reuerēs ſtudioſe q̄
poſſunt odiū cauſare et hmōi qꝛ moꝛtale ē. vt fre=
quent ſolet facē nurus ꝯtra ſocrū ⁊ econtra Si tn̄
dixit aliq̄ vnde oꝛta eſt diſſenſio ĩter amicos vel
ꝯſanguineos non hoc ĩtēdēs ſed qꝛ ĩcaute locu
tus eſt de ſe non eſt moꝛtale ſed poteſt eſſe ratōe
ſcādali. Si quis tantum ĩtendit malam amiciciaȝ
vł ꝯuerſatiōnē alicuius cū aliquo ne alias decipi
atur ꝯgruis modis non eſt malum.

De exultatione in aduerſis pꝛoximi.

SI vidēs dāna et male fieri his q̄b⁹ inuidet ꝫ ad quos odiū hʒ·letaꝛ ꝺ̄libato aio ꝺ̄ malo il-loꝝ ē mortꝫ·sec⁹ si ñ ꝺ̄libato aīo letaꝛ ā ꝺ̄ malo i-imici ñ iq̄ntū malū ē ſʒ in quantum non poterit ei nocere poteſt eſſe ſine peccato·

¶ De triſticia in pꝛoſperis pꝛoximi·

TRiſticia in ꝓſperis ꝓximi differt ab inuidia in hᵒ qꝛ inuidia triſtatꝛ de bono ꝓximi ꝛ ꝓpter hoc cogitat ꝛ deſiderat qūo mala habeat·ſed ꝯtin-git ſepe ꝙ ñ patitꝛ ille dāna q̄ ei appetit ſʒ magis ꝓſpera ſibi ꝯtingūt et de hᵒ tūc āpli⁹ triſtatꝛ et ē mortale ſi tñ fit cū ꝯſenſu rōis· De detractōe etiā filia inuidie habes ſ̄ in·c·de octauo p̄cepto·

De tercō peccato mortali·ſ·ira·nec nō ſpeciebus et filiabus eius·Ca·xxv·

IRa ē appetit⁹ vīdicte ꝛ vicium capitle qꝺ̄ freq̄nt miniſtraꝛ cū odio·vñ iterrogandū ē ꝺ̄ ea vt ſeq̄tꝛ·Si vꝫlicet ꝓptē aliquē defectū i ſe vꝫ i alterū ꝯmiſſuʒ ꝺ̄ſiderauit vīdictā ſeu punitōeʒ alic⁹ quōcūqʒ ꝫ ꝺ ſe ꝫ a ꝺo ꝫ ab alio ſolū intēdes ſatiſfacē aīo ſuo irato mortale ē et hoc qñ intēdit iſtā punitōʒ abſqʒ oꝛdie rōis·et etiā ſi notabile malū itēdat cū ꝯſenſu rōil·qꝛ aliaſ veniale eſſet·vt ē ira pr̄iſfamilias i gubernāda familia ſua niſi tñ illa fieret mō p̄ſcripto· Si iratus ꝯtra ſeipm ꝓptē aliquē defectū turbatꝛ ꝯt ſe· quia veniale ē·Si irat⁹ ꝯt deū ꝓptē aliqꝺ̄ flagellū mit